

INFLUENȚA

Vă mulțumesc foarte mult. Să rămânem puțin în picioare și să ne plecăm capetele pentru rugăciune. În timp ce avem capetele și inimile plecate înaintea Lui, mă întreb câți de aici au o cerere și vor s-o aducă la cunoștința Domnului prin ridicarea mâinii? Atunci spuneți-vă cererea în timp ce ne rugăm.

Tată ceresc, în seara aceasta suntem atât de bucuroși pentru că avem încă o oportunitate de a veni înaintea Ta, cu asigurarea că dacă credem vom primi ceea ce cerem. Doamne, ajută necredinței noastre ca să putem avea ceea ce am cerut. Mâinile mele sunt ridicate împreună cu mâinile lor și Te rugăm, Tată, pe Cel care înțelege lucrurile de care avem nevoie. Dă-ni-le în seara aceasta. Întărește-ne în clipa încercării și în lumea în care trăim, fiindcă este așa cum este, și avem nevoie de sfântul Tău ajutor. Te rugăm să ne sfătuești prin Cuvântul Tău, ca să știm cum să ne purtăm înaintea de venirea Domnului Isus. Îndură-Te, Tată, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Mă bucur că sunt din nou aici și pot vorbi despre scumpul nostru Domn. Este bine aici la Lane Tech, fiindcă mă simt aproape ca acasă. Văd că sunt o mulțime de batiste pentru rugăciune. Ne vom ruga pentru ele și sunt sigur că Domnul va face fiecăruia după credința că va primi ceea ce a cerut.

Sunt sigur că mâine seară ne va lipsi vocea frumoasă a fratelui Mel Johnson și cântările lui. Eu apreciez cu adevărat vocea pe care i-a dat-o Domnul.

Am aici câțiva prieteni din Jeffersonville. Cred că are servicii aici și fratele Mead de la biserica Filadelfia. La ce oră? (Cineva spune: („De la 11.00.”). Deci de la 11.00 va fi un alt serviciu aici. Eu cred că mă voi întoarce pe la ora unu și jumătate sau două. De fapt, la trei, iar mâine seară la șapte. Astfel, vă invităm să veniți la aceste servicii, desigur dacă nu aveți adunări în bisericile voastre, fiindcă nu vrem să vă tragem de la posturile voastre de datorie. Obiectivul nostru este să-i atragem în

special pe cei nemântuiți, pe cei care nu au Duhul Sfânt. Dacă considerați că aveți nevoie de El, suntem aici să vă ajutăm; suntem aici și ca să ne rugăm pentru bolnavii și suferinzii din toate bisericile. Iar dacă ați primit Duhul Sfânt sau vindecarea, să vă întoarceți în bisericile voastre și să depuneți mărturie în fața tuturor. Chiar dacă biserica ta nu crede, spune oricum, fiindcă este ușor să lași Lumina să strălucească acolo unde este Lumină, dar las-o să strălucească acolo unde este întuneric și va avea cea mai mare influență.

În seara aceasta ar trebui să terminăm mai repede pentru că nu avem un serviciu de vindecare. Adevărul este că în fiecare seară spun: „În seara aceasta voi încerca să termin la nouă și jumătate,” dar nu reușesc niciodată. Chiar și în dimineața aceasta am stat două ore. Probabil vă veți bucura când voi pleca mâine seară, fiindcă v-am obosit destul.

Aș vrea să reușesc să mă încadrez în douăzeci de minute de vorbit, dar vorbesc până obolesc și știu că și voi sunteți oboșiți. Deci, eu nu reușesc să termin niciodată, doar mă opresc un timp ca să mă odihnesc.

În seara aceasta aș vrea să deschideți Bibliile la cartea lui **Isaia capitolul 6 de la versetul 1 la 8**. Înainte de a citi, aș vrea să-L rog pe Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său și să-L facă viu printre noi.

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Doamne Isuse, noi nu suntem destul de pricepuți ca să intrăm în textul din seara aceasta, dar cerem ajutorul Tău, Doamne, pentru ca Evanghelia Ta să mai fie predicată încă o dată în Chicago. Îndură-Te, Doamne. Fă ca influența ei să fie veșnică, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Din textul acesta aș vrea să iau subiectul: „**Influența.**”

Să știți că există ceva în felul nostru de a fi sau în felul nostru de a ne purta, prin care putem influența pe altcineva.

După cum știți, mulți oameni nu merg la biserică, fiindcă au o impresie greșită despre ea. Astfel, ei se gândesc că femeile de acolo sunt vrăjitoare, iar bărbații sunt demoni în robe negre. Dar vă spun eu ce fac oamenii: vă urmăresc viețile ca

să vadă ce faceți. Cred că Pavel a spus că noi suntem epistole vii citite de oameni. Când ești pe stradă, la serviciu sau oriunde te-ai afla, este cineva care te urmărește, iar după ce mărturisești că ești creștin, ești cu atât mai urmărit și ai o influență mai mare asupra oamenilor din jurul tău. Deci trebuie să avem grijă ce facem, și dacă influența noastră nu este bună, vom aduce doar ocară, atât asupra noastră cât și asupra lui Hristos; și cred că nimeni nu ar vrea să aducă ocară asupra lui Hristos.

O faptă greșită într-un moment nepotrivit, va cauza o reflecție greșită asupra persoanei care te urmărește, și toți sunteți urmăriți atunci când mărturisiți că sunteți creștini.

Subiectul despre care vorbim în seara aceasta este o lecție, și dacă vreți să citiți despre viața împăratului Ozia, veți găsi în 2Cronici capitolul 26.

Împăratul Ozia era un păstor. Era fiul unui împărat căruia îi plăcea natura: îi plăceau pădurile și viile și îi plăcea cum cresc toate. Tânărul împărat a crescut sub o influență bună, fiindcă tatăl său, Amația fusese un om mare. Dar în ultimele zile ale vieții lui, i-a biruit pe edomiți și le-a luat dumnezeii, ceea ce l-a mâniat pe Domnul și i-a hotărât moartea. Dar tânărul Ozia a avut o influență bună, pentru că mama lui era o fiică a Ierusalimului, iar tatăl lui era un bărbat credincios.

Acesta este felul în care trebuie crescut un copil. Și știți ceva? Copilul este „principalul ochi” care te urmărește în tot ce faci și în tot ce spui, el te copiază fiindcă pentru el ești un exemplu în tot ce faci.

Aceasta îmi amintește de o povestioară pe care am spus-o și la adunarea Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline din Los Angeles.

Odată, în ajunul Crăciunului, un om s-a dus cu cadouri la vecini și la colegi, și la fiecare dintre ei a servit câte un pahar de băutură. La întoarcerea spre casă a luat-

o pe scurtătură prin parc. În noaptea aceea ninsese și se așezase un strat de zăpadă de vreo 6 inch (15 cm). Omul mergea în zigzag fiindcă era sub influența acelor băuturi, iar la un moment dat a observat că micuțul lui băiat de șapte ani abia se ținea de el. S-a oprit și l-a observat cum se străduia să facă acei pași mari, umblând în zigzag ca el.

„De ce umbli în zigzag, băiete?” l-a întrebat el. Și băiatul i-a răspuns simplu:

„Tati, încerc să calc pe urmele lăsate de tine.” Vedeți, acesta este mai mult decât un exemplu, este adevărul, pentru că voi sunteți un exemplu pentru copiii voștri.

Și dacă poporul nostru american se poartă așa în fața copiilor noștri: dacă fumează, beau, joacă zaruri și cărți acasă, umblă cu femei și bărbați, ce fel de oameni vom avea în generația următoare? Vor fi niște nevrotici. De altfel, cred că aceasta este starea întregii lumi de astăzi. Și dacă generația aceasta este așa, cum va fi următoarea? Dacă va mai fi vreuna și continuă în felul acesta, totul se va prăbuși, fiindcă ne omorâm singuri fiind exemple negative pentru ceilalți.

Chiar și cei care pretind că sunt creștini, fumează, beau, înșală și lucrează necinstit. Nu-i de mirare că creștinătatea a decăzut atât de mult. Este consecința influenței pe care au avut-o oamenii din biserici asupra celor care nu l-au primit încă pe Hristos. Oamenii vor să-și mențină mărturia, dar trăiesc cum vor.

Acesta este motivul pentru care trebuie să aveți Duhul Sfânt, ca să trăiască El în viețile voastre. Atunci nu veți mai trăi voi, ci Hristos trăiește în voi. Dar nu uitați ce vă spun: dacă El nu are întâietate în viețile voastre, nu ați primit Duhul Sfânt, fiindcă dacă El este în voi, va trăi propria SA viață în voi. Atunci nu mai sunteți ai voștri, ci sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; sunteți pecetluiți cu Duhul Sfânt. Deci nu mai este nici o posibilitate să fiți așa cum ați fost înainte.

Noi vedem că tânărul băiat din textul nostru a crescut lângă niște părinți evlavioși. Când a murit tatăl său, el avea numai șaisprezece ani, iar oamenii l-au luat și l-au făcut împărat. Dacă veți citi viața lui, veți vedea că el nu a fost influențat de politica țării lui și nici de opinia celorlalți, ci a umblat după călăuzirea lui Dumnezeu. Așa spune Biblia.

Aceasta a făcut din el un mare exemplu pentru tânărul profet Isaia, care a trăit în timpul domniei lui. Și pentru că erau cam de aceeași vârstă, erau buni prieteni. Isaia a stat în palat și a învățat despre armele împăratului, fiind puternic influențat de el. Ozia a devenit un erou în ochii lui Isaia, fiindcă deși era împărat nu făcea deosebire între oameni și nu se lăsa purtat într-o parte sau alta, ci era hotărât să-l slujească în totul numai și numai pe Dumnezeu. Acesta este într-adevăr un exemplu bun de urmat. El nu a făcut compromis cu lumea păgână, după ce a văzut ce împărăție mare și-a ridicat, iar Dumnezeu era cu el în toate și îl binecuvânta.

Prieteni, Dumnezeu va binecuvânta pe oricine stă cu Cuvântul Său, fiindcă este obligat să facă aceasta.

Astfel, Isaia îl aprecia foarte mult pe împărat. Împărăția lui Ozia s-a extins foarte mult. Cred că era privit aproape ca Solomon, fiindcă influența lui ajunsese până departe în Egipt.

Pentru Isaia a fost de mare ajutor faptul că acest bărbat lua în orice lucru poziție pentru Dumnezeu, fie că era vorba de politică sau de orice altceva. Indiferent de situație, el stătea numai cu Cuvântul. Cu siguranță, Dumnezeu l-a binecuvântat pe acest tânăr pentru că stătea sincer pe Cuvânt. Adevărul este că acest împărat a făcut ca mulți creștini de astăzi, iar cât timp a fost smerit, Dumnezeu l-a binecuvântat. Însă Biblia spune că atunci când „*a ajuns puternic, inima i s-a înălțat,*” s-a îngâmfat și a ieșit de pe calea dreaptă.

La fel se întâmplă și cu bisericile de astăzi. Întotdeauna când oamenii au avut tot

ce le-a trebuit, nu s-au mai rugat și n-au mai așteptat călăuzirea lui Dumnezeu în slujba lor. Eu sunt de acord cu ceea ce s-a scris despre trezirile din acest timp din urmă, fiindcă unii au fost găsiți băuți la amvon, iar alții au făcut ce este rău. Aceasta s-a întâmplat din cauză că au ajuns să aibă o mare influență asupra oamenilor, iar la un moment dat s-au gândit că pot face tot ce vor, pentru că oamenii nu vor observa nimic. Dar Dumnezeu observă! Așa a făcut și Nebucadnețar la un moment dat. El a zis: „Priviți ce împărăție mare am ridicat!” dar chiar în clipa aceea, Îngerul Domnului l-a lovit.

Când un om, indiferent cine este el: episcop, cardinal sau orice altceva, începe să se îngâmfe, ar trebui să aibă grijă pentru că Dumnezeu nu-l va lăsa să meargă așa, fiindcă El nu-și împarte slava cu nimeni. Nu, domnilor, Dumnezeu are singur slava.

Uneori, Dumnezeu poate binecuvânta un om și să-i dea o slujbă mică, dar aceasta nu-l face mai bun decât fratele lui, ci doar mai diferit. Dar știți care este primul lucru care se întâmplă? Se îngâmfe, își umflă pieptul și este gata să te dea jos de pe cale. Cred că acesta este punctul în care omul acela iese afară, fiindcă Dumnezeu nu poate folosi o asemenea persoană.

La fel s-a întâmplat cu împăratul Ozia. Deși era un om bun, a început să se înalțe; a început să se umfle de mândrie și s-a gândit că poate face tot ce vrea și nu mai trebuie să întrebe pe nimeni nimic. Să nu uitați însă că noi suntem tot timpul sub Dumnezeu și că El este Dumnezeul nostru.

Ozia s-a înălțat atât de sus, încât s-a gândit că fiind binecuvântat de Dumnezeu, putea lua locul unui preot, așa că a luat cădelnița și s-a dus să ia locul preotului. Vedeți? El și-a părăsit locul lui de datorie.

Aceasta este ceea ce am încercat să le spun tot timpul acestor oameni de afaceri ai Evangheliei depline: „Nu încercați să deveniți predicatori!” Predicatorilor le este foarte greu să țină lucrurile drepte, și când noi lăsăm la amvon un om de afaceri care nu este chemat la așa ceva, facem un lucru rău. Când faceți aceasta, ați pășit

În afara liniei de graniță.

Din exemplul acesta puteți învăța o lecție. Sunt o mulțime de oameni care merg și predică de la amvon, deși nu ar trebui să fie acolo, fiindcă aceasta înseamnă mai mult decât un tichet de masă, popularitate printre oameni, laudă de la oameni sau orice altceva. Totuși, uneori ei merg și devin preoți.

Dar Isus a spus despre aceștia: *„Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi și după locurile dintâi la ospețe;*

casele văduvelor le mănâncă și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osândă va veni peste ei.” (Marcu 12.39-40) Să nu ajungem până acolo, ci să ne amintim întotdeauna că Dumnezeu ne vrea smeriți. Calea în sus este în jos. Smerește-te și vei fi înălțat, dar dacă te înalți, vei fi coborât.

Deci acest împărat a încercat să ocupe locul unui lucrător, slujbă la care nu era chemat. Dumnezeu l-a binecuvântat și a ajuns un om mare. Și-a extins împărăția foarte mult și toate popoarele îi aduceau slavă, daruri, oi și vite. Avea păstori pentru oile lui și vieri pentru vii, oh, și câte mai avea! Trăia în lux și în bogăție, dar atunci a început să se îngâmfe.

O biserică locală micuță poate fi smerită și să-l slujească pe Dumnezeu cu o inimă sinceră și curată, dar stați să ajungă puțin mai bine, să fie ajutați de cineva să obțină un local mai frumos sau să-l modifice pe al lor și să-l facă mai frumos decât cel de la colț, și deja vezi că oamenii își umflă pieptul și se cred cineva. Acesta este un lucru foarte rău.

Domnul i-a zis lui Israel: *„Te-am găsit aruncată pe câmp...”* aceasta era starea ei, *„te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns.”* (Ezechiel 16.5,9). Ea s-a purtat ca o femeie stricată și i-a chemat pe toți s-o vadă, dar Dumnezeu nu a găsit plăcere în lucrul acesta.

Acest mare împărat al lui Israel a încercat să ocupe o poziție în care nu era chemat. Preoții din templu au alergat repede înaintea lui și i-au zis: *„N-ai drept, Ozia, locul tău nu este aici!* Nu ar trebui să faci aceasta, deoarece pentru slujba aceasta Dumnezeu are oameni predați.

O, dacă slujba ar ajunge în locul în care să fie făcută numai de oameni predați! Dacă oamenii ar realiza că predicarea Evangheliei nu înseamnă să aduci membri noi în biserică, ci înseamnă predarea pentru un scop, ca să avem născuți în Împărăția lui Dumnezeu. Indiferent la ce denominațiune mergem, noi trebuie să aducem nou-născuți.

Astăzi ne este atât de greu când vedem câte un predicator care se ridică cu vreun dar supranatural pe care l-a pus Dumnezeu în slujba sa și aceasta pentru că vedem tot felul de imitatori ai acestor lucruri, care vin și spun una sau alta și că au ceva deosebit.

Cunosc un bărbat cumsecade, un predicator al Cuvântului, care se bazează pe senzații și își bazează slujba numai pe senzații. El botează pentru Viața veșnică și spune că oamenii nu vor muri. Mă tem că este pe o pantă greșită de pe care nu se mai poate întoarce, deoarece este un lucru greșit.

„Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri.” (Iov 14.1). Noi știm că trebuie să murim; știm că a fost hotărât că omul va muri și apoi vine judecata.

Eu nu vreau să trăiesc în acest cort de ciumă în care trăiesc acum și care ia orice boală din jur, ci vreau acel cort care nu este făcut de mâini omenești, ci este făcut după chipul lui Dumnezeu, și care nu este un hibrid ca aceste plante de aici. Vreau cortul făcut de mâinile lui Dumnezeu, de care nu se lipește nici o boală și nici moartea. Când mă cheamă, sunt gata, și cred că prin harul lui Dumnezeu, când acest cort pământesc se va desface, mă așteaptă deja altul în care voi intra și care nu va mai muri.

Nu vrei să trăiești și voi într-un astfel de cort? Noi vom ieși din acesta și eu mă bucur pentru aceasta, pentru că acum suntem încătușați în acest trup care este prizonierul morții, al durerii și al îmbătrânirii. De ce aș vrea să rămân într-un astfel de trup? Mă bucur pentru că mă așteaptă altul. Da, acolo în slavă avem pregătit un alt trup și de îndată ce viața părăsește acest cort bătrân, Duhul cel veșnic al lui Dumnezeu care trăiește în el, își continuă călătoria în celălalt cort și astfel vom trăi veșnic. Nu ați vrea și voi așa ceva? Sigur că da. Mă bucur că există un Dumnezeu care ne-a clarificat toate aceste lucruri.

Viața de pe acest pământ este doar o umbră. Privesc de aici de pe platformă și văd oameni care se mișcă; ies pe stradă și văd alți oameni care se mișcă pentru că au viața în ei, dar aceasta nu este adevărata viață, pentru că în ea locuiește moartea. Și David a spus: „*Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții...*” (Psalmul 23.4). Trebuie să fie puțină lumină ca să fie o umbră. Dar dacă este numai întuneric, nu există nici o umbră. Depinde de care parte ești tu.

Privesc și văd un tânăr chipeș, dar în câțiva ani părul îi încărunțește și umerii i se lasă în jos. Am văzut o fată tânără și cu chipul frumos, care se ruga și îl lauda pe Dumnezeu, iar peste câțiva ani când m-am întors era cu umerii lăsați și cu doi copii după ea. Ei bine, aceasta arată că moartea este în acest trup. Indiferent cât este de frumos sau de sănătos, moartea este în el.

Eu am urmărit în care parte este acel Duh. Dacă întotdeauna reprezintă Lumina și vorbește despre Lumină, va merge cu Lumina, dar dacă este de partea cealaltă a Luminii și a lucrurilor ei, influențat de lume, nu mai rămâne altceva decât să se întoarcă în întuneric atunci când moare. Deci vedeți, noi trebuie să ne amintim tot timpul că suntem ceea ce suntem prin harul lui Dumnezeu și că nimeni nu se poate lauda. Tot ce putem face este să ne plecăm în smerenie, să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu și să-I dăm slavă pentru bunătatea Sa.

Cât timp a simțit așa, acest împărat a fost binecuvântat de Dumnezeu, dar când a ajuns în punctul în care nu a mai vrut să rămână la chemarea lui, a vrut să ia locul altuia gândindu-se că dacă a fost binecuvântat de Dumnezeu, ar fi în ordine să

facă aceasta.

Din nefericire și noi facem aceste greșeli. Cât este de rău! Tu trebuie să fii sincer și să recunoști că nu poți face ceva decât dacă te trimite Dumnezeu, te însoțește și adeverește acel lucru. Atunci știi că este lucrarea lui Dumnezeu.

De obicei, Dumnezeu îl trimite jos pe omul pe care vrea să-l facă un slujitor adevărat al Său. El nu ia unul din acești indivizi care vor să facă o mulțime de lucruri, încât poți spune cu greu ce vor să facă. Dumnezeu își ia omul, așa cum s-a întâmplat cu Moise sau cu Pavel, îl trimite în pustie să scoată faima și celelalte lucruri din viața lui și îl face un întemnițat al Duhului Sfânt.

Și am mai observat ceva la împăratul Ozia: când a fost oprit de omul care avea autoritatea și era chemat în acea slujbă, s-a înfuriat pe el. Oh, cât de rău este acest lucru! Astfel, dacă cineva îți arată că ești greșit și îți dovedește aceasta prin Cuvântul lui Dumnezeu, tu nu vrei să te supui Cuvântului și te înfurii pentru că simți înăuntrul tău că poți face ceea ce vrei.

Ați observat ce s-a întâmplat cu împăratul când s-a mâniat? Lepra i-a acoperit fața. Vedeți? Ozia a fost lovit de lepră, așa că preoții l-au scos repede din templu și a murit lepros. El, care a început atât de măreț, a sfârșit ca lepros și izgonit afară, și cât a mai trăit a trebuit să stea într-o casă separată. Cine? Omul a cărui viață a fost odată influențată de Dumnezeu.

Vreau să vă spun ceva cu tot respectul. Astăzi avem o mulțime de bărbați tineri, de vârstă mijlocie sau bătrâni care și-au început bine alergarea și au mers pe câmpul misiunii arătând spre Dumnezeu, dar la un moment dat au ajuns niște alcoolici ratați și s-au depărtat de noi; alții au devenit lacomi după bani, alții au înnebunit după femei, s-au căsătorit cu femeia altui bărbat și au făcut o mulțime de alte lucruri rușinoase care au adus rușine în fiecare denominațiune. Oamenii aceștia au fost influențați odată de Dumnezeu și aveau o mare influență asupra celorlalți oameni, dar când s-au simțit îndeștulați...

Când un om ajunge să fie influențat de Dumnezeu, se smerește tot timpul, constant, dar acest împărat a murit în rușine, lepros. Aceasta a fost o lecție pentru tânărul profet, ca să nu-și pună nădejdea în niciun om, ci să privească numai la Dumnezeu. Când Isaia a început să privească la om și l-a luat ca exemplu, acel bărbat a căzut chiar dacă era un om bun.

Aceasta este o lecție bună și pentru noi în seara aceasta, ca să avem gândurile lui Dumnezeu, indiferent cine este omul de lângă noi. Chiar dacă este cardinal, preot, proroc sau oricine ar fi, el nu este imun la greșeli și erori și nici chiar la moarte și păcat. Unul singur este imun la toate acestea, iar Acela este Isus Hristos. El este singurul.

Astfel, Isaia a învățat o lecție bună: că Dumnezeu își rânduiește omul la locul lui.

Nici un om nu are dreptul să se ridice și să spună: „Dacă voi ajunge predicator, voi proceda altfel. Voi studia să devin predicator și voi face asta și cealaltă. Eu pot imita acest dar pe care l-a dat Dumnezeu, am campanii mari și toate aceste lucruri.” Din păcate, astăzi avem destui din aceștia.

Dumnezeu l-a învățat pe Isaia că El însuși îl pune pe om într-un loc și că pe Ozia l-a făcut împărat, nu preot, iar dacă l-a făcut împărat, trebuia să rămână împărat. Din această lecție, Isaia a învățat că nu trebuie să încerci să iei locul altcuiva, și l-a văzut pe eroul său căzând în rușine. Isaia era pe cale să-și piardă toată nădejdea, așa că într-o zi s-a dus în templu să vorbească cu Dumnezeu, și atunci a avut vedenia. Atunci l-a văzut pe Cel la care ar fi trebuit să privească tot timpul; el l-a văzut în vedenie pe Dumnezeu stând pe un scaun de domnie înălțat sus în ceruri și însoțit de escorta Sa. El a văzut în vedenie scaunul de domnie înălțat mai presus de domeniile pământești și a știut că la El trebuia să se uite.

Acolo erau și serafimii slujitori. Cuvântul evreiesc folosit aici este „cei ce aduc arderea.” Ei erau cei care aduceau tămâia și arderea. Aceasta este o rânduială a Îngerilor care pregătesc calea pentru păcătos, cât timp acolo este o jertfă. Acești

serafimi, acești aducători de ardere, aveau o slujbă specială: ei stăteau în prezența lui Dumnezeu. Ei sunt la fel ca heruvimii, dar stau chiar în prezența lui Dumnezeu.

Când Duhul lui Dumnezeu a venit peste acest profet și i-a deschis ochii... Vedeți, el era născut pentru acest scop. Și când a deschis ochii, era ca și cum ar fi trecut de aici pe un alt tărâm, ca și cum ar fi visat, și a văzut scaunul de domnie al lui Dumnezeu înălțat atât de sus. Apoi a privit în templu și a văzut acei serafimi care zburau înainte și înapoi și strigau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu! Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu!*” Ce schimbare, ce influență trebuie să fi avut aceasta asupra tânărului profet! Când a văzut prăbușirea omului în care se încrezuse, deși era un om bun, a căzut și el, dar acum l-a văzut pe Dumnezeu și pe serafimii Săi și lucrurile s-au schimbat.

Priviți ce acoperământ aveau acești serafimi. Ei erau acoperiți cu aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două aripi zburau. Dumnezeu este în totalitate sfânt, iar acei serafimi trebuiau să-și acopere fețele ca să poată sta în prezența Sa.

Mă întreb, frați și surori, cum ne uităm noi la El, când îngerii sfinți trebuie să-și acopere fața în respect și plecăciune, ca să poată sta în prezența lui Dumnezeu. Din păcate, astăzi întâlnim unii oameni care pretind că sunt creștini, dar nu au nici un pic de respect pentru Dumnezeu, pentru Cuvântul Său, pentru poporul Său, pentru slujba Sa, pentru nimic. Cum se vor ridica ei la înviere? Biblia spune că „*dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?*” (1Petru 4.18).

Serafimii, care au cel mai înalt grad între îngerii de lângă tronul îndurării, aducătorii arderilor, trebuiau să-și acopere fețele ca să poată sta în prezența lui Dumnezeu. El stătea acolo sus pe tronul Său, iar acești serafimi zburau înapoi și încolo strigând: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu!*” Înțelegeți ce vreau să spun? De ce își acopereau fețele cu două aripi? Știți?

Dar observăm că oamenii de astăzi nu au respect, așa că vin la biserică, strigă, glumesc, batjocoresc și deși stau acolo unde este propovăduită Evanghelia, nu au nici un pic de respect. Și dacă în biserică se întâmplă aceasta, să nu vă așteptați ca oamenii să vă arate vreun respect pe stradă. Dacă îi saluți: „Bună dimineața, frate!” ei îți răspund: „Hello, predicatorule!” Totul este atât de obișnuit!

Amintiți-vă că Isus a spus: „...cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Ioan 13.20).

Știți de ce sunt oamenii lipsiți de respect? Pentru că nu sunt conștienți de prezența lui Dumnezeu. Religia a ajuns atât de comună, atât de slabă, încât nu i se mai acordă nici un respect.

Uitați-vă la ostașii aceia! Ce lucru îngrozitor au făcut atunci când au pus acea cârpă pe fața Domnului nostru Isus și și-au bătut joc de El pentru că era un Profet și cunoștea tainele inimii. Ei l-au dus în curte, l-au pus o cârpă pe față, au luat un băț și l-au lovit cu el peste cap, trecând bățul de la unul la altul, apoi îi ziceau: „Hristoase, prorocește-ne cine Te-a lovit?” (Matei 26.68). Vedeți, nu aveau nici un respect pentru că nu puteau simți nici un fel de putere.

Dar acea femeie a avut destulă credință încât să atingă haina Lui și să primească ceea ce dorea. Vedeți? Trebuie să fii conștient că te afli în prezența lui Dumnezeu. Noi avem aceste cinci simțuri prin care avem contact cu lumea aceasta, dar există simțuri dincolo de acestea, într-o altă dimensiune.

Oh, dacă ne-am aminti că Dumnezeu este prezent întotdeauna! „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El.” (Psalmul 34.7). În seara aceasta, Isus Hristos este prezent în această clădire. În seara aceasta sunt prezenți aici oști de îngeri, mii de îngeri adunați împreună. Nu îi puteți vedea, dar le puteți simți influența care vă spune că sunt aici. Dacă nu este așa, înseamnă că Scriptura nu este adevărată, iar dacă Scriptura nu are dreptate, nici Dumnezeu nu are dreptate.

Biblia spune că „Îngerii tăbărăsc,” ceea ce înseamnă că nu pleacă, ci stau lângă cei ce se tem de El.

Isus a spus că „*acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.*” (Matei 18.20). El face aceasta dintr-o lume pe care nu o putem percepe cu cele cinci simțuri ale noastre și cu care nu putem avea nici un contact prin ele. O, dacă am fi conștienți că Isus Hristos este prezent aici!

Dar El nu este doar aici, ci și când sunteți pe stradă sau oriunde ați fi. Să nu uitați că îngerii lui Dumnezeu merg cu voi oriunde, dacă sunteți credincioși și vă temeți de Domnul. Voi trebuie să fiți conștienți că ei văd tot ce faceți, tot ce vă trece prin gând și știu totul despre voi. Dar dacă nu ești conștient de aceasta, te porți cum vrei. Acesta este motivul pentru care avem lucrurile pe care le vedem acum: pentru că oamenii nu sunt conștienți de prezența lui Dumnezeu, ceea ce nu este bine. Ce bine ar fi dacă am putea face cum a spus David: „*Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei...*” (Psalmul 16.8). O, îmi place aceasta! Domnul este întotdeauna înaintea mea, iar eu Îl urmez oriunde merge El. Sunt conștient că, așa cum spune David, „oriunde mă duc, Domnul merge înaintea mea.”

„*Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.*” (Iosua 1.5). Isus a spus: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” (Matei 28.20). El nu ne poate părăsi pentru că a promis că nu o va face.

Chiar acesta este obiectivul acestor adunări: să țin slujba mea deoparte de aceste denominațiuni și să-i fac pe oameni să vadă că Isus Hristos este încă viu și că este aici pentru fiecare credincios și pentru fiecare om care Îl va crede. David a zis: „*Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin.*”

Acei serafimi trebuiau să-și acopere fața cu aripile ca să poată sta în prezența lui Dumnezeu și să-l slujească. Și dacă ei trebuie să-și acopere fața ca să-l slujească pe Dumnezeu, ce fel de persoană ar trebui să fie un predicator? Cum ar trebui să-și

acopere fața în rușine! Cum ar trebui să trăiască! Dumnezeu este sfânt, iar noi trebuie să fim tot timpul conștienți de aceasta. Fără harul lui Dumnezeu, noi suntem niște păcătoși goi, dar sângele lui Isus Hristos ne curăță de păcat.

Cu două aripi își acopereau picioarele, ceea ce reprezintă umilința. De exemplu, Moise nu prea era în umilință când i s-a arătat Dumnezeu în acel rug aprins. Dar când a înțeles că Acela era cu adevărat Dumnezeu și când acea Lumină i-a vorbit Cuvântul făgăduinței, a fost altceva. Înțelegeți? Atunci Moise a știut că timpul eliberării era aproape. De ce? Pentru că acea Ființă supranaturală a venit jos și i-a spus: „Mi-am adus aminte de făgăduința pe care am făcut-o lui Avraam, Isaac și Iacov.” Și Moise și-a scos încălțăminte în semn de umilință.

Când Pavel s-a întâlnit cu același Stâlp de Lumină și l-a numit „Doamne” a căzut cu fața la pământ. Umlința. *„Nu mai trăiesc eu...”* Nu-i de mirare că Isaia a strigat: *„Vai de mine! Sunt pierdut, căci... am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”* (Isaia 6.5), deși era profet.

Și Pavel era un om mare, un om învățat, dar când a ajuns în prezența lui Dumnezeu, s-a smerit. Și Moise s-a smerit când era în prezența lui Dumnezeu. El era un profet și a avut respect față de Dumnezeu, față de Cuvânt.

Uitați-vă la Ioan Botezătorul. Când boteza pe malul apei, el a văzut aceeași Lumină coborând din cer și a strigat: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”* (Ioan 1.29). Și pentru că s-a smerit, Isus a intrat cu el în apă.

Știți ce întrebare mi-a fost pusă zilele trecute? Poate v-ați gândit și voi la ea. Când Isus a intrat în apă, Ioan l-a zis: *„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”* (Matei 3.14). Când eram baptist, iar doctor Roy Davis și-a pus mâinile peste mine și m-a ordonat în biserica misionară baptistă, eu l-am întrebat despre aceasta și el mi-a răspuns: *„Iată ce s-a întâmplat, Billy. Pentru că Ioan nu putea să se boteze singur, l-a botezat Isus. Apoi Ioan s-a întors și l-a botezat pe Isus, fiindcă Isus nu putea să-l boteze pe Ioan înainte ca să fie botezat El însuși.”* Ei bine, la

vremea aceea, răspunsul lui mi s-a părut în ordine, dar în urmă cu doi ani, când eram în pădure, Duhul Sfânt a venit jos într-o Lumină și atunci mi s-a descoperit adevărul: Acolo erau cei mai importanți doi oameni de pe pământ: Prorocul Ioan și Isus Mesia. Ei erau cei doi care aveau Mesajul zilei și s-au privit față în față în apă, iar Ioan a spus cu smerenie: *„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”* Și Isus i-a răspuns: *„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.”* (Matei 3.15). De ce? Isus era Dumnezeu, iar Ioan era profetul. Când a rostit acele cuvinte, Isus a știut că Ioan, care era profetul la care vine Cuvântul, va înțelege, fiindcă după Lege, jertfa trebuia spălată înainte de sacrificare. Astfel, Isus a trebuit botezat înainte de a fi adus jertfă. De aceea a spus: *„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.”*

Oh, dacă am avea timp să vorbim despre subiectul acesta, ca să vedem că noi, care credem în Lumina zilei în care trăim, se cuvine să împlinim toată neprihănirea fiindcă am văzut că am fost chemați de Duhul Sfânt. Fraților, nu se cade să ne separăm de ceilalți! Nu se cade să ne organizăm și să nu mai avem nimic cu frații noștri care au primit Duhul Sfânt ca și noi!... Nu se cade. Dar deși îl vedem pe Dumnezeu lucrând și făcând exact ceea ce a spus, ne purtăm cum nu se cuvine, fiindcă persoana aceea nu face parte din organizația noastră. Nu este corect! Noi trebuie să fim creștini; trebuie să fim gentlemani; trebuie să fim oameni temători de Dumnezeu; trebuie să fim gata să dăm mâna și să întindem plapuma și pe partea cealaltă a patului, deoarece se cuvine să împlinim toată neprihănirea.

El era Jertfa și Ioan a știut aceasta pentru că a văzut Lumina venind peste El. Și ce a făcut Ioan? S-a smerit deși era cel mai mare om de până atunci. Astfel, când l-a văzut pe Isus venind, a zis: *„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”* Dar Isus i-a răspuns: *„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.”*

Și Ioan, ca slujitor al lui Dumnezeu, ca proroc, a trebuit să îplinească Cuvântul acelui ceas, fiindcă știa că Isus era Jertfa. De altfel, el a spus: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”* Și Mielul a trebuit să fie spălat înainte de a fi prezentat preotului. Amin.

Se cuvine ca și noi să împlinim toată neprihănirea când luăm Numele lui Isus Hristos. Orice om care ia Numele lui Isus Hristos să se despartă de păcat! Necazul este că mărturisirile noastre au deveni un fel de poezie sau ceva de felul acesta. Mergem, ne rugăm două minute, apoi ne ridicăm, facem ceva greșit și zicem: „Doamne, Tu știi că nu am vrut, dar aleluia, acum sunt în ordine!” apoi plecăm. Nu, fraților, nu așa!

Tu trebuie să simți o părere de rău dumnezeiască și să mărturisești sincer acel lucru greșit! Trebuie să-l îndrepti, pentru că Isus a spus: „...dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.” (Matei 5.13-14). Vedeți, se cuvine să împlinim toată neprihănirea.

Și voi, femeilor cu părul tăiat și încrețit, se cuvine să vă lăsați părul să crească și să vă purtați ca niște doamne. Voi purtați pantaloni scurți, apoi îi scoateți și îmbrăcați rochia. Se cuvine să vă purtați ca niște creștine, fiindcă Biblia spune că lucrul acesta este greșit. Așa este. O femeie nu trebuie să facă aceasta.

Și voi, bărbaților, fumați, lucru care nu se cuvine. Voi vă lăsați femeile să facă tot ce vor, apoi spuneți că sunteți „fii ai lui Dumnezeu.” Jurământul făcut la ceremonia căsătoriei: „să-l iubești, să-l cinstești și să-l ascuți,” nu mai are nici o valoare astăzi, pentru că femeile din America au drepturi egale cu bărbații. Se spune că femeile sunt șoferii cei mai prudenți, dar nu este adevărat. Greșit! În călătoriile pe care le fac cu fiul meu prin țară, am avut un carnețel în care am notat câte accidente sunt provocate de bărbați și câte de femei. Două sute optzeci și unu din trei sute au fost provocate de femei.

Desigur, rapoartele poliției nu sună așa, pentru că polițiștii nu vor aresta acele femei drăguțe dacă li se oferă numărul de telefon. Ei nu le vor face nimic, ci le vor lăsa să scape. Vedeți, este o lume a femeilor. Biblia spune că așa va fi. Exact. Și

predicatorilor de la amvon le este teamă să spună ceva împotriva lor.

Se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Noi nu ne uităm la faimă sau la popularitate, fiindcă suntem întemnițați ai Evangheliei lui Isus Hristos și însărcinați de El. Dacă ești un întemnițat al Lui, nu vei spune nimic altceva decât ce spune Duhul Sfânt și vei predica ceea ce este corect. Așa este. Tu devii un întemnițat al iubirii pentru El, și atunci nu-ți mai pasă de nimic, fiindcă trebuie să îplinești toată neprihănirea. Așa ar trebui să vorbească un predicator adevărat. Aceasta vă sună în special vouă, pentecostalilor care știți adevărul dar îl lăsați să treacă pe lângă voi.

Nu demult a venit la mine o persoană renumită și mi-a zis: „N-ai de gând să lași femeile în pace? Vino să-mi pun mâinile peste tine și să mă rog să poți trece peste acest lucru, ca să continui să te rogi pentru bolnavi, fiindcă oamenii te consideră un proroc.”

„Dar eu nu am spus niciodată că aș fi un proroc.”

„Așa este, dar oamenii te consideră proroc, ceea ce înseamnă că trebuie să-i înveți cum să primească darurile duhovnicești și să nu le mai spui să nu-și taie părul și alte lucruri de felul acesta. Tu ar trebui să-i înveți despre lucrurile înalte.”

„Aici este problema. Cum aș putea să-i învăț Algebra când ei nu cunosc Abecedarul?” Așa este. Deci voi trebuie să începeți să clădiți de undeva și anume, de acolo de jos. Nu începeți de sus fiindcă nu aveți fundație. Aceasta este marea problemă de astăzi, fraților. Se cuvine să împlinim toată neprihănirea.

Ioan Botezătorul, Pavel și ceilalți care au văzut slava lui Dumnezeu și acea Lumină, s-au plecat, au respectat-o și au onorat-o, smerindu-se.

Chiar și acei îngeri slujitori din prezența lui Dumnezeu și-au acoperit picioarele și fața. Oh, Doamne! Și dacă observați, ei mai aveau două aripi cu care puteau intra în acțiune, în lucrare.

Dumnezeu i-a arătat profetului Său, care era un slujitor adevărat, cum trebuie să fie pregătit slujitorul Său. Dumnezeu a privit și a văzut cum a eșuat omul, iar atunci i-a arătat Împărăția din cer și scaunul Său de domnie, pentru că la acestea trebuia să privească el. Apoi i-a arătat cum trebuie să fie un slujitor adevărat care slujește în prezența Sa. El i-a arătat că acești serafimi își acopereau fețele și picioarele cu aripile și că au intrat în acțiune respectuoși și smeriți. Oh, Doamne!

Când femeia de la fântână a recunoscut darul lui Dumnezeu și că Omul cu care vorbea era Mesia, a intrat imediat în acțiune. Ea și-a uitat vasul la fântână, și a alergat în cetate strigând: *„Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?”* (Ioan 4.29). O, în ce lucrare a intrat! Acestea sunt chiar cuvintele spuse de profetul Isaia: *„Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate... și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”* (Isaia 6.5).

Puteți vedea ce face prezența Domnului în cei ce cred? Noi nu vrem să mărturisim, ci vrem să spunem doar: „Noi suntem penticostali; suntem bapțiști; suntem prezbiterieni,” și mergem mai departe. Dar un slujitor adevărat și sincer al lui Dumnezeu se smerește în prezența Lui și nu-l critică. Uitați-vă cine l-a criticat pe Domnul Isus: fariseii, sectanții. Ei au fost cei care l-au criticat. Dar omul care a vrut să fie un slujitor al Lui, s-a smerit și a intrat în acțiune. Isus i-a zis lui Petru: *„...de acum încolo vei fi pescar de oameni.”* (Luca 5.10). Când a văzut că Acela era chiar Dumnezeu, a intrat imediat în acțiune.

Biblia spune că vestea despre orbul care a fost vindecat s-a dus în toată țara. El a intrat în acțiune și l-a găsit pe Reprezentantul Lui pe pământ, pe Cel care putea să deschidă ochii unui orb, așa că a mărturisit pretutindeni acest lucru și l-a lăudat pe Dumnezeu. Fariseii l-au prins și l-au interogat, iar el le-a răspuns: „Eu nu pot să explic, nici să vă aduc argumente teologice, însă un lucru îl știu sigur: am fost orb,

dar acum văd.” El era sigur în acțiune, fiindcă l-a dus faima pretutindeni.

Poate tu nu ești un predicator ca să-l duci faima mai departe, dar viața ta o va face, dacă trăiești corect.

Oamenii aceia smeriți de la Cincizecime, pescari și colectori de taxe, cu meserii umile, s-au dus în camera de sus pe baza unei făgăduințe a lui Dumnezeu și au așteptat acolo zece zile. Și *„Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.”* (Fapte 2.2). Urmarea? Ei au intrat în acțiune pentru că au văzut manifestarea făgăduinței lui Dumnezeu. Acest lucru le-a fost adevărit și i-a pus în mișcare. Vedeți? Când s-a împlinit făgăduința Lui, i-a pus în mișcare.

Prieteni, dați-mi voie să vă spun ceva. Ceea ce am văzut în ultimii doi ani în Împărăția lui Dumnezeu, ar trebui să-l pună în mișcare pe fiecare creștin născut din nou. Problema este că nu arătăm respect și nu realizăm că avem de-a face cu Dumnezeu, ci suntem doar niște curioși. Ne place să vedem ceva senzațional sau alte lucruri; ne place să ne simțim bine, dar ceea ce trebuie să ne pună în mișcare este credința adevărată și respectul.

Ei bine, în dimineața aceea când Îngerul a venit la Maria și i-a spus că va avea un Copil fără să cunoască un bărbat, aceasta a pus-o în mișcare. Și ce a făcut? S-a dus degrabă și a spus tuturor că va avea un Copil fără să fie cunoscută de vreun bărbat. Ei nu i-a păsat ce spunea lumea, pentru că s-a întâlnit cu adevărat cu Îngerul lui Dumnezeu, iar lucrul acesta a făcut-o să acționeze. Maria era conștientă că Duhul Sfânt era peste ea și crea o Viață în pântecele ei.

Oh, dacă am putea fi conștienți că Duhul Sfânt este peste noi și creează o credință pentru răpirea Bisericii, pentru aceasta încercând să Se prezinte în diferite feluri și prin daruri! Aceasta ar trebui să ne pună în acțiune, dar mă întreb sincer dacă o facem așa cum vrea El: cu respect și smerenie.

Stâlpul de Foc arătat în aceste zile ar trebui să pună în acțiune întreaga biserică, prin dovezile și semnele Lui, care arată că venirea Domnului este aproape.

Israel s-a întors în țara lui, iar Isus a spus: „*Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.*”

Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” (Matei 24.33-34). Generația care va vedea întoarcerea Israelului în patria sa și recunoașterea lui ca națiune, va vedea și venirea lui Mesia.

Un rabin din Palestina mi-a povestit ceva ce m-a mișcat. El spunea că în Palestina a început să crească un soi de viță de vie care nu s-a mai văzut de sute și sute de ani, și că a fost prezis de evreii bătrâni că atunci când va crește din nou, este semnul că Mesia este pe drum.

Înțelepții care au venit din Babilon observau cerul. Ei erau astronomi și în timp ce studiau stelele au observat că trei stele erau aliniat. Acolo era Steaua lui Sem, Ham și Iafet, sub care au fost născuți, și ei au știut aceasta. Oamenii aceia de știință observau mișcarea corpurilor cerești și au văzut alinierea acelor stele deasupra Ierusalimului, pentru că ei erau în Babilon și priveau spre Ierusalim, spre vest, iar când au văzut că acele stele s-au apropiat și s-au aliniat, au știu că Mesia era pe pământ. Glorie!

Când vedem Israelul întorcându-se acasă, Duhul Sfânt revărsat în biserici și Conciliul Ecumenic adunându-i pe catolici și pe protestanți împreună, știm că Mesia trebuie să vină să-Și ia Mireasa.

Dumnezeu ne trimite daruri prin care încearcă să zidească în noi o credință care să vindece bolnavii, să deschidă ochii orbilor, să învieze morții, și care într-o zi ne va muta de aici prin răpire. Vedem semne mari în cer și pe pământ, îngeri coborând într-o constelație și împlinind lucruri vestite cu luni înainte. Știința a văzut toate

acestea și trebuie să le recunoască. Aici este revista. El le-a spus cu câteva luni înainte de a se întâmpla, apoi au venit cei șapte îngeri și au spus: „Va fi desfășurată descoperirea completă a tainei lui Dumnezeu din Pecetea a șasea.” Și totul a fost întocmai cum a spus El.

Oamenii privesc în jur și văd tot felul de semne supranaturale și le numesc în tot felul: le numesc farfurii zburătoare, semne înfricoșătoare în cer și pe pământ; semne care ne arată că venirea Domnului este aproape.

Acum Israelul este o națiune independentă. Vechiul steag, steaua cu șase colțuri a lui David, este cel mai vechi steag din lume, și acum flutură din nou după două mii cinci sute de ani. Ei au propria armată, au propria monedă, sunt reprezentați la Națiunile Unite și după două mii cinci sute de ani sunt din nou o națiune.

Am o fotografie intitulată „Trei minute până la miezul nopții,” în care sunt fotografiați niște evrei bătrâni care se întorceau acasă. Când au fost întrebați: „Vă întoarceți să muriți în țara voastră?” ei au răspuns: „Nu, noi ne-am întors ca să-L vedem pe Mesia.” Amin. Aceștia sunt o parte din darul lui Dumnezeu care vorbește despre Mesia care este gata să vină. Oh, Doamne!

Ar trebui să fim smeriți și plini de respect. Ar trebui să fim în acțiune, împrăștiind sămânța oriunde putem și încercând să câștigăm cât mai multe suflete pentru mântuire. Dar în loc să facem aceasta, noi spunem: „Slavă lui Dumnezeu! Simt că în seara aceasta nu trebuie să mă duc, așa că voi sta acasă să văd programul acela bun, fiindcă este o adunare de rugăciune.” O, biserică laodiceană adormită și bogată! Acolo am ajuns. Ar trebui să fim în acțiune.

Ne place că l-am văzut pe profet ieșind din acea înălțare de sine. Denominațiunile de astăzi fac exact cum a văzut Isaia. El a văzut un bărbat care era respectat de Dumnezeu, dar când s-a înălțat pe sine a fost lovit cu lepră. Astăzi vedem același lucru: denominațiuni care se înalță pe sine: „Noi suntem adunarea cea mai mare și avem cei mai mulți membri!” Pentru înălțarea de sine, Ozia a fost lovit de lepra

necredinței și aruncat afară. Când vedem aceasta, ar trebui să ne uităm după o vedenie din cer, care ne arată că Isus Hristos este printre noi, lucru făgăduit prin Cuvânt, influențați nu de vreun sistem omenesc, ci de Dumnezeu însuși.

Ei sunt asemenea lui Ozia din vechime, care a lăsat Cuvântul lui Dumnezeu în schimbul unor crezuri, încercând să ia locul slujbei unse din spatele amvonului și respingând Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Ei nu au nici o chemare să aducă tămâie la altar, așa cum nu a avut nici Ozia. Un om care pretinde că a fost botezat cu Duhul Sfânt și binecuvântat de Dumnezeu, dar neagă această Biblie și Adevărul ei, schimbându-L pentru un crez sau ceva de felul acesta, este plin de lepra păcatului și a necredinței, ca Ozia.

El a fost pus deoparte din slujbă, dar ei încearcă să înlocuiască acea slujbă cu lucruri intelectuale: „Eu sunt doctor Ph.D., LL.D., Cutare și Cutare.” Vedeți? Ei încearcă să înlocuiască ungera Duhului Sfânt cu educația. De aceea un intelectual poate să ia această Biblie, s-o explice, s-o despartă și s-o aranjeze în așa fel încât s-o facă să arate foarte bine pentru voi. Acesta este un lucru intelectual, pentru că ei au studiat și studiază Biblia din diferite unghiuri, după care încearcă să le potrivească împreună.

Dați-mi voie să vă spun ceva. Când Dumnezeu vine jos în Cuvântul Său, El nu numai că Îl pune împreună dar Îl și manifestă, Îl face viu, Îl adevărește și Îl dovedește că este Adevărul. Acesta este Cuvântul adevărat: când este vorbit de Dumnezeu însuși.

Vedenia l-a afectat pe profetul Isaia, a avut un impact puternic asupra lui. Să nu uitați că el s-a uitat la un om; a privit ce viață sfântă a avut el, dar după aceea l-a văzut căzând, umplându-se de lepră și murind. Și voi faceți același lucru în denominațiunile voastre, dar vedeți unde s-au dus toți aceștia?

Priviți la această mișcare ecumenică. Dacă o biserică nu este în această mișcare ecumenică, nu va mai putea funcționa ca biserică. Mai mult, „Nici un predicator nu

va mai putea sluji în ea, pentru că dacă o va face va fi dat la moarte!” Toți trebuie să intre în mișcarea ecumenică. Acest lucru este deja scris în scrierile luterane de astăzi. Am uitat cum se numesc, dar acolo scrie: „În biserica voastră nu se mai poate aduce închinare, fiindcă va fi transformată într-un depozit.” Vedeți cum are deja efect semnul fiarei? Aceasta ar trebui să pună biserica în acțiune. Cu siguranță.

Uitați-vă ce efect a avut vedenia asupra profetului. După ce Ozia a căzut, el a văzut cum Dumnezeu S-a mâniat, Și-a tras mâna de peste el și l-a lovit cu lepră, și atunci Isaia s-a dus în templu și a zis: „Doamne Dumnezeule știu că Tu ești Dumnezeu și că m-am uitat unde nu trebuia.” Apoi Dumnezeu i-a arătat o vedenie, dar nu o vedenie oarecare, ci una reală, fiindcă acolo erau acei serafimi care zburau înainte și înapoi, iar glasurile lor au făcut să se zguduie clădirea.

Deși era profet și Cuvântul vine întotdeauna la profet, el nu se ridicase niciodată în acea sferă, fiindcă se uitase la eroul său, la marele păstor Ozia. Dar ce s-a întâmplat când a văzut căderea lui și modul în care a fost muștrat de Cuvânt din cauză că a uzurpat o slujbă în care nu avea ce să caute? Și-a ridicat privirea în sus și l-a văzut pe Domnul.

Puteți înțelege printre rânduri? Puteți înțelege ce spun? Domnul Isus a zis: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aiudoma... și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*” (Luca 17.28,30). Chiar Dumnezeu care a scris Biblia a spus că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” (Evrei 13.8). Și El a mai spus: „*...cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” (Ioan 14.12). Înțelegeți ce vreau să spun?

Atunci acea inimă sinceră a văzut slava lui Dumnezeu în acțiune. Ce a urmat? A strigat și a mărturisit că era un păcătos. Până atunci nu spusese nimic mai adevărat ca aceasta, dar atunci a mărturisit că era un păcătos. Ce s-a întâmplat? Când profetul a fost gata să mărturisească, a venit adevărata curăție.

Dacă oamenii ar fi gata să mărturisească, nu ar mai fi nevoie de aceste servicii de vindecare. Dacă îți vei mărturisi păcatele, dacă îți vei mărturisi necredința și lucrurile greșite pe care le-ai făcut, Dumnezeu poate face ceva pentru tine, dar cât timp nu este o mărturisire, nu este nici curățire.

De îndată ce Isaia a spus: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate*”, a venit mărturisirea și serafimul cu cărbunele aprins. Ați observat? Dumnezeu nu a folosit un seminar ca să-l curățească, nici o carte cu legi, ci l-a curățit cu foc.

Înainte de a-i pune în slujbă, Dumnezeu își curăță întotdeauna slujitorii cu Duhul Sfânt și Foc. El îi curăță prin foc. Nu prin cărți, educație, concepții intelectuale sau printr-o denominațiune, ci prin focul Duhului Sfânt.

Fiți atenți! După curățire a venit însărcinarea. După ce a mărturisit și a fost curățit, Isaia a putut să spună: „*Iată-mă, trimite-mă!*” Atunci a fost gata pentru lucrare; a fost gata să fie un exemplu; a fost gata să-și dea viața pentru ca alții să poată fi influențați de el. Până nu a mărturisit și a fost curățit, Isaia a avut o influență foarte slabă, fiind doar o păpușă pentru împărat, dar după ce a mărturisit, a fost curățit și însărcinat să fie un profet, iar Dumnezeu l-a lăsat să scrie întreaga Biblie în cele șaiszeci și șase de capitole ale cărții sale care începe cu Geneza, ajunge la Ioan Botezătorul și merge până în Mileniu. În Isaia 65 și 66 avem Apocalipsa. Așa este. El a scris întreaga Biblie. De ce? Pentru că s-a smerit atunci când a văzut prezența lui Dumnezeu, și după ce s-a smerit, curățit și pus deoparte, Isaia a influențat milioane de oameni. Noi avem aici cartea lui, scrierile lui, care influențează încă o mulțime de oameni.

Astăzi întâlnim aceeași influență. Și noi avem influență, dar înainte de a putea influența pe cineva, trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu, să fim curați și să ne smerim.

Trebuie să ne dăm pe noi înșine la o parte, să încetăm să ne mai imaginăm lucruri

și să recunoaștem cât suntem de mici. Să recunoaștem că suntem nimic. Eu sunt nimic și niciunul dintre noi nu este altceva decât nimic, dar El este totul. El este vrednic de toată lauda. Oh, Mielule al lui Dumnezeu!

Ceea ce trebuie să facem noi este să ne întoarcem în templu, la altarul lui Dumnezeu și să facem din inimile noastre un altar pe care să predăm totul, apoi îl vom vedea pe Domnul oștirilor venind jos în acest timp din urmă și făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut când a fost aici pe pământ.

Atunci vei înțelege și vei striga: „Vai de mine!”

Când cărbunele aprins l-a atins pe profet

Curățindu-l cât se poate de bine,

Glasul lui Dumnezeu s-a auzit:

„Cine va merge pentru Mine?”

Și atunci el va răspunde:

„Stăpâne, trimite-mă pe mine!”

Este adevărat? (Adunarea răspunde: „Amin!”)

Vorbește Domnul meu, vorbește!

Vorbește și degrabă voi răspunde.

Vorbește Domnul meu, vorbește!

Vorbește și eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă!”

Milioane mor în păcat și rușine,

Auziți strigătul lor amar,

Grăbește-te frate, degrabă să-i ajuți

Degrabă răspunde: „Stăpâne, trimite-mă!”

Vorbește Domnul meu, vorbește!

Vorbește și eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă!”

Îl iubiți? (Amin). Să ne plecăm capetele pentru un moment și să cântăm această cântare. (Fratele Branham începe să murmure).

Tată ceresc, noi așteptăm să fim curățați de toată necredința, fiindcă sunt cu adevărat milioane de oameni care mor în păcat și rușine. Ce folos este să avem o profesie dacă nu avem în fața cui s-o profesăm? Ce folos ar fi pentru noi să ne imaginăm cu intelectul că s-a întâmplat ceva, când de fapt nu s-a întâmplat nimic?

Tată ceresc, Te rugăm să ne curățești de toată necredința și de lucrurile firești ale vieții, ca să putem fi eliberați prin sângele Domnului Isus.

Doamne, în urma vedeniei de ieri dimineață, eu știu că în grupul acesta din Chicago este o parte din Mireasă. Eu nu știu să fac altceva decât să semăn sămânța unde pot și Te rog, Dumnezeule, dacă printre noi este cineva care nu a avut încă harul de a vedea manifestată adevărata Împărăție a lui Dumnezeu și rezultatele ei, fiindcă viața lui nu a fost cuplată cu tot Cuvântul, să-l primească în seara aceasta. Îndură-Te, Tată, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Cred că mă cunoașteți destul de bine și știți că nu sunt un fanatic, fiindcă nu cred că Dumnezeu îi onorează pe fanatici. Mai mult, cred că în toți anii de când sunt pe câmpul misiunii s-ar fi întâmplat ceva. Eu sunt fratele vostru și Îl cred din toată inima. Nu pot spune că Domnul mi-a zis aceasta, dar cred că generația aceasta va fi martoră la răpire. Este atât de aproape încât nu văd ce altceva mai poate veni, fiindcă toate s-au mișcat de la locurile lor.

Vă amintiți care a fost ultimul lucru care s-a întâmplat înainte ca să ardă Sodoma? Domnul S-a arătat într-un trup omenesc și a mâncat carne, pâine de mălai și a băut lapte. Era un Om, dar cu toate acestea Avraam a vorbit cu El și l-a numit „Dumnezeul cel Atotputernic.” În trup omenesc? Da. Prin aceasta ne-a dat un exemplu cu privire la ceea ce urma să facă în timpul din urmă. Isus a făcut și El referire la aceasta.

Priviți la slujba pe care a avut-o. Mai întâi, El a făcut referire la făgăduința Sa. Vedeți partea teologică aici? El a spus: „Eu am dat o făgăduință și iată că sunt aici ca s-o confirm.”

Și Avraam și Sara au așteptat o făgăduință, un fiu, înainte să cadă focul. Dumnezeu li S-a arătat în chip uman și a făcut înaintea lor semne, iar Isus a făcut referire la aceasta când a spus că va fi la fel și la venirea Lui, fiindcă El este Fiul făgăduit.

Noi am observat că au trecut cincisprezece ani, dar cu toate acestea biserica este mai rău. Nu-i de mirare că suntem în epoca Laodicea.

Duhul Sfânt este aici. Noi ne-am rugat pentru bolnavi, dar acum fac o chemare la altar atât pentru cei care spun că sunt creștini cât și pentru ceilalți. Vă cer să veniți cu mine în Templul lui Dumnezeu care este în voi. Coborâți în inimile voastre și spuneți: „Curățește-mă, Doamne Dumnezeule și trimite Îngerul cu cărbunele aprins să îndepărteze de la mine necredința, astfel încât începând din seara aceasta să pot recunoaște prezența lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Isaia când a fost atins de Înger.” Aș vrea să faceți aceasta și să fiți cât se poate de sinceri.

Noi avem o făgăduință pentru epoca aceasta, dar nu ne-a fost făgăduită o grămadă de teologie. Uitați-vă la evrei, care timp de două mii de ani au avut teologie, dar înainte de a fi distruși, au primit un semn. Lot și ceilalți au avut și ei un semn. Ei au văzut același semn, iar când a fost Isus pe pământ, a făcut același semn pentru evrei și samariteni, dar nu și pentru neamuri.

Acum este sfârșitul epocilor neamurilor, așa cum a fost și în timpul acela. Biserica dintre neamuri este chemată afară. Dumnezeu nu-Și poate schimba planul, fiindcă El este infinit, desăvârșit, Omniprezent și Atotștiutor. Dacă n-ar fi așa, înseamnă că nu este Dumnezeu.

Vedeți? El trebuie să facă același lucru pe care l-a făcut și atunci. Acesta este motivul pentru care fiecare generație a cunoscut că El S-a manifestat: că El este Același.

Dacă Isus Hristos ar sta în seara aceasta, pe această platformă, ar face același lucru pe care l-a făcut atunci când a fost pe pământ, ca să-i ajute pe oameni să înțeleagă că El era Fiul lui Dumnezeu.

Acum El este aici. A făgăduit că va fi aici și El lucrează numai pe baza făgăduinței.

„Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele.” Mlădițele poartă mărturia vieții care vine din Viță, pentru că altfel n-ar avea viață deloc. Dar ele au aceeași viață pe care o are Vița, fiindcă se manifestă prin mlădițe.

Acum vă rog să fiți respectuoși pentru un moment. Fie ca Dumnezeuul cerurilor să mă ajute, fiindcă prin predica pe care am vorbit-o, am încercat să vă transmit că credinciosul Isaia a văzut căderea unui om care a încercat să-l reprezinte pe Dumnezeu, apoi l-a văzut pe Dumnezeu venind jos, și atunci a strigat: „*Vai de mine!*” fiindcă Dumnezeu făcuse o astfel de promisiune. El a făcut-o pentru fiecare generație și ne-a făcut-o și nouă, acestei generații, și acum vedem că totul este gata pentru venirea Lui. Credeți că El este aici? (Amin).

Aș vrea să știu câți bolnavi sunt aici. Ridicați mâna. Să credeți! Aș vrea să luați textul din Evrei, unde scrie că El este Marele Preot al mărturisirilor noastre, care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre.

Rugați-vă și spuneți: „Dumnezeule, lasă-mă să Te ating, iar Tu vorbește-mi prin fratele Branham așa cum ai vorbit prin adevăratul Tău Fiu. El este doar un fiu adoptat, ca mine, dar Tu ai promis că în acest timp din urmă vei face din nou acest lucru. Doamne, lasă-mă să văd ceva real.” Rugați-vă. Fie ca Dumnezeuul cerurilor să confirme lucrul acesta.

Bărbatul care tocmai s-a ridicat din scaun, este un tip mare. Stă chiar în fața mea și are mâinile ridicate. Da, acela. Tu nu te rogi pentru tine, ci pentru altcineva. Este vorba de un predicator. Crezi că pot să-ți spun care este problema lui? Are ceva la inimă. Dacă este adevărat, mișcă mâna. Crede pentru el. Trebuie să crezi pentru că altfel nu se va întâmpla nimic. Omul este sincer.

În rândul al doilea stă o femeie care suferă cu colonul. Femeia aceea micuță cu părul cărunt. Ridică-te în picioare să te vadă oamenii. Da, tu. Ai o infecție la colon și încă niște complicații. Dacă este adevărat, ridică mâna. De cine s-a atins ea? În nici un caz de mine. Ea s-a atins de El, pentru că Isus Hristos este Același ieri, azi și

În veci.

Acolo în spate stă o doamnă. Ea are o problemă, un zgomot permanent în cap, complicații nervoase. Doamnă Pfeiffer, crezi din toată inima? Ridică-te în picioare. Eu nu te cunosc, dar Isus Hristos îți dă ce dorești. Eu nu am văzut-o niciodată în viața mea, este o străină pentru mine. Nu te îngrijora pentru că acest lucru va înceta. Credința ta te-a vindecat.

Credeți? (Amin). Nu vedeți că aceasta este ceea ce a promis El?

Acolo în spate este un bărbat. Puteți vedea Lumina aceea? El este foarte rău, fiindcă are o tumoare în gât. A suferit o operație, dar medicii nu i-au mai dat multe zile. Crezi că Dumnezeu te va face bine? Accepți aceasta, domnule Stonelake? Crezi din toată inima? Bine, ridică-te în picioare, fiindcă Isus Hristos te face bine. *„Dacă vei crede...”*

Aici, pe targă, este o doamnă. Desigur, nu ai număr de rugăciune. Tu ești paralizată. Crezi că acesta este adevărul? Crezi că ceea ce ai auzit în seara aceasta este adevărul? Vei crede și Îl vei accepta? Dacă o vei face, poți să te ridici, să-ți iei targa și să pleci acasă sănătoasă, în Numele lui Isus Hristos.

Iată-o cum se ridică! Să o ajute cineva puțin. Femeia și-a revenit și s-a ridicat sănătoasă, în Numele lui Isus Hristos.

Credeți din toată inima? (Adunarea se bucură). Iată, femeia care era paralizată, umblă pe deplin sănătoasă prin audiență. Credeți din toată inima? (Adunarea se bucură).

Iată încă un bărbat care a fost paralizat și se ridică de pe targă slăvind-L pe Dumnezeu. Credeți? (Adunarea se bucură).

Mai este cineva? Priviți! Toate târgile sunt goale, goale! Toți sunt în picioare și îl laudă pe Dumnezeu! Când cărbunele aprins a atins profetul.

Aici este o femeie paralizată care merge pe platformă! Lăudat să fie Dumnezeu! Dați-I slavă și laudă!

Aici este încă un bărbat care urcă pe platformă. Uitați-vă la el cum calcă. Fratele Fitch.

Să-L laudăm pe Dumnezeu. Ridicați mâinile și dați-I slavă lui Dumnezeu. (Adunarea continuă să-L laude pe Dumnezeu). Amin. **- Amin-**